

TALE TIL TRANSLOKATIONEN 2023

Kære forældre og familiemedlemmer, kære personale og vigtigst af alle, kære studenter – vi gjorde det kraftedme. Jeg undskylder lige for sproget. Stort tillykke til os alle sammen. Som I nok ved, står vi her i dag for at fejre vores translokation, øjeblikket, der markerer afslutningen på kapitlet "hvidovre gymnasium og HF". Kan I huske vores første dag her på skolen? Vi stod under samme himmel, samme loft, omringet af de samme mennesker og den samme lune følelse i vores mave. Imens jeg sørgede døden af min Rysensteen drøm, var der en, der sagde til mig "hvad der er meningen at være, vil altid være", "what is meant to be, will always be". I starten forstod jeg ikke rigtigt, hvad hun mente, men nu som jeg står her, giver det endelig mening. Det var altså altid meningen, at vi alle skulle træffes og omfavne hinandens varme - på en eller anden måde. Mange af os søgte ikke hvidovre gymnasium, men hvad der er meningen skal være, vil altid være.

Det var meningen, at vi skulle mødes, og skæbnen valgte hvidovre gymnasium som det bedste sted. Selvfølgelig skal skæbnen ikke have alt kredit nu. For selvom det var skæbnen, der bragte os sammen, var det vores egen viljestyrke og handlekraft, der fik os igennem de her 3 år. Det var vores eget aktive valg ikke at skifte skole, og stå op herre tidligt hver morgen - okay, måske lyver jeg lidt, når jeg siger hver morgen, men i hvert fald morgener nok til, at vi ikke blev smidt ud - og aktivt vælge at komme i skole selvom de fleste af os bor mindst 40 minutter væk. Det vigtige er altså ikke, hvordan vi endte på hvidovre gymnasium, men historien om hvorfor og hvordan vi valgte at blive. Hvis man tænker over det, så var vi egentligt en ret speciel årgang.

Vi var en årgang af elever, der blev afvist af deres gymnasium prioriteter, vi var en årgang, der på trods af coronas præg både i 1- og 2g, ikke fik aflyst nogle eksamener, og vi var en årgang, der havde elever, der på morgenkvisten sendte lydbeskeder på teams til deres lærer om deres vens formodede død i Firenzes gader efter en drink for meget. elever, der stolt viste stingene på hovedet frem efter et mislykket partytrick i malagas natklubber. elever, der omringede pigerne som små trofaste vagter i udlandets farlige gader. Og vi var en årgang, der havde helt særlige klasser, der ikke kan findes andre steder. Vi havde bz-klassen, der absolut skulle vinde alle konkurrencer for ellers vil de aldrig kunne komme ud af utilstrækkelighedens hule, x-klassen, der vil have falde død om, hvis de ved en fejltagelse dukkede op til skolens sociale arrangementer , hf'erne, hvis "dejlige", men HØJE stemmer kunne høres i alle skolens hjørner, og fik lærerne til at fælde tårer, trauma-induceret eller glædes induceret - det finder vi aldrig ud af -

, GIF'erne, hvis varme tilstedeværelse mindede os om, at alt er muligt. Og selvfølgelig a-klassen, der ikke kan beskrives med så få ord, da de har mit hjerte og sjæl, ej- og a-klassen, der ugentligt fløj igennem Kaspers berygtet 300 sideres kompendier alt imens musikeleverne lavede hyggelige musik jeopardyer og øvede deres yndlingsange.

Og selvfølgelig skal lærerne også have ros. Vi havde æren af at have lærere, der både fungerede som lærere, som venner, som forældre og som familie. Lærere, der til tider var mindre bekymret om vores faglige niveau, og mere om vores velvære. Det var især disse lærere, der plantede vores frø med omhu. Som tiden gik, nærmede de os med vand og sol, og så snart voksede vi. Vores rødder blev så stærke, at de forankrede os til jorden, så vi fik alt, hvad der behøves for at trives. Vi sugede læring, erfaringer, kærlighed op og det dannede os. Vi er blevet dannet og nu, på dette afgørende øjeblik, er vi sprunget ud i fuld blomstring.

Vi er blomster af forskellige farve, størrelse, type, men ikke desto mindre blomster, der udfolder hver især af vores farverige personligheder og spreder vores duft, hvor end I befinder jer. I livet vil der være overskyede dage hvor solstrålerne ikke kan finde vej til vores kronblade, dage hvor vi ikke får så meget vand som nødvendigt, dage hvor vi er på randen af at visne. Når det sker, skal I ikke bekymre jer. Vores rødder er nu blevet så stærke, at selv når vores kronblade er på kanten til at visne af, vil vi blomstre op på nyt om og om igen. Husk, et visent blad vil altid blive efterfulgt af en blomstring af et andet bedre kronblad. Tusind tak til vores dejlig ledelse, lærere, rektor, kontordamer, pedeller og medstuderende. Tak for at så vores frø med omsorg og kærlighed. Tak for at I sørgede for, at vi fik nok vand, næring og sol. Takket være jer, er vi blevet en resilient og blomstrende ungdom.